

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Omgevingsrecht.....	2
Wabo	2
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	3
Werkloosheid	5
Bijstand	5
Volksverzekeringen.....	6
Bestuursrecht overig.....	7
Huisvesting	7
Vreemdelingenrecht.....	8
Inreisverbod	8
Asiel	11
Richtlijnen en verordeningen	14

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 780

ABRS, 28-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2813](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 3, aanhef en onderdeel 8

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. BEGRIP DRAAGCONSTRUCTIE BOR. BEWIJSLAST COLLEGE. BOUWTEKENINGEN. Verwijdering schoorsteenkanaal. I.c. heeft het college zich op het standpunt kunnen stellen dat aannemelijk is dat de draagconstructie is veranderd, en dat geen sprake is van een activiteit als bedoeld in artikel 3, aanhef en onderdeel 8, van bijlage II van het Bor. Bevoegd tot handhaving.

[...] 4.2. Het begrip draagconstructie is in het Bor niet gedefinieerd. Zoals is overwogen in de uitspraak van 21 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:958](#), verstaat de Afdeling, gelet op de in de Van Dale, Groot woordenboek van de Nederlandse taal, opgenomen definitie van draagconstructie, onder de verandering van de draagconstructie als bedoeld in artikel 3, aanhef en onderdeel 8, onder a, van bijlage II van het Bor, een verandering van een constructie van een bouwwerk, die het bouwwerk mede draagt.

4.3. Tussen partijen is in geschil of de verwijdering van het schoorsteenkanaal op de eerste verdieping de draagconstructie heeft veranderd. De Afdeling overweegt dat het aan het college is om dit aannemelijk te maken, zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 3 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1311](#), overweging 3.3.

4.4. Het college heeft zich gebaseerd op de bouwtekeningen van het pand. In de uitspraak van de Afdeling van 20 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2005](#), waar partijen naar verwijzen waren bouwtekeningen, en de bijbehorende toelichting van het college, voldoende om aan te nemen dat de draagconstructie was veranderd. In die zaak was, zoals [appellant] stelt, de conclusie van het college inderdaad niet bestreden, maar hieruit volgt niet dat tekeningen en een toelichting daarop niet voldoende kunnen zijn om te concluderen dat de draagconstructie is veranderd.

De Afdeling is van oordeel dat het college zich op de tekeningen heeft mogen baseren omdat [appellant] tijdens de controle door de inspecteur van de Haagse Pandbrigade geen toegang heeft willen geven tot de ruimte waar de schoorsteen zich bevindt. [...]

Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college hiermee aannemelijk gemaakt dat de draagconstructie door het verwijderen van het schoorsteenkanaal is veranderd. Dit standpunt van het college is vervolgens bevestigd in het verslag van de STAB. [...] Dat niet met 100% zekerheid kan worden vastgesteld hoe het schoorsteenkanaal onderdeel uitmaakt van de draagconstructie, doet er niet aan af dat op basis van de beschikbare gegevens, waaronder de tekeningen, aannemelijk is dat de draagconstructie is veranderd. [...]

Dat de rechtbank de STAB heeft ingeschakeld en zich laat voorlichten door de STAB over technische aspecten in deze zaak, betekent, anders dan [appellant] meent, niet dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake was van een verandering van de draagconstructie en dat alleen al daarom sprake was van een motiveringsgebrek in het besluit van 23 september 2019. Zoals uit het voorgaande blijkt heeft het college wel aannemelijk gemaakt dat sprake was van verandering van de draagconstructie.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college zich op het standpunt kon stellen dat aannemelijk is dat de draagconstructie is veranderd, en dat geen

sprake is van een activiteit als bedoeld in artikel 3, aanhef en onderdeel 8, van bijlage II van het Bor. Voor de verwijdering van het schoorsteenkanaal was daarom een omgevingsvergunning nodig, waarover [appellant] niet beschikt. Het college was daarom bevoegd om handhavend op te treden. [...]

JnB 2022, 781

MK ABRS, 21-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2746](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en onder e, onder 2°, 2.14, 2.22

Wet milieubeheer 5.16

Besluit niet in betekende mate bijdragen (Besluit NBIM) 1, 2

WABO-(milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. BEOORDELINGSKADER. ONDERZOEK ZEER ZORGWEKKENDE STOFFEN. VOORSCHRIFTEN. Omgevingsvergunning Tata Steel voor nieuwe oven en capaciteitsuitbreiding mocht i.c. worden verleend. Uit de uitspraak van de rechtbank kan niet worden afgeleid op grond waarvan het college onderzoek had moeten (laten) doen naar de emissie en/of immissie van lood en nikkel. Geen aanleiding voor het oordeel dat in het belang van het milieu afwijkende voorschriften aan de vergunning hadden moeten worden verbonden of onderzoek daarnaar had moeten worden gedaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 782

MK CRvB, 21-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2037](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 13 lid 1

Wet financiering sociale verzekeringen (Wsfv) 16

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 14, 15

WIA. DAGLOON. OVERUREN. De conclusie is dat moet worden geoordeeld dat appellant niet voldoet aan de vereisten van artikel 15, tweede lid, van het Dagloonbesluit. Het Uvw was daarom niet gehouden om de betaling in maart 2015 bij de berekening van het dagloon te betrekken.

Raad: 4.2. Het geschil in hoger beroep beperkt zich tot de vraag of de betaling in maart 2015 voor gewerkte overuren op grond van artikel 15, tweede lid, van het Dagloonbesluit door het Uvw had moeten worden meegenomen bij de berekening van het dagloon. Tussen partijen is niet in geschil dat deze betaling heeft plaatsgevonden na afloop van de referteperiode. Ter zitting heeft het Uvw vermeld dat evenmin in geschil is dat de aanspraken van appellant op zijn werkgever vorderbaar waren. In hoger beroep is uitsluitend nog in geschil of de betaling in maart 2015 in de referteperiode niet inbaar was.

4.3. Het oordeel van de rechtbank dat het Uvw terecht geen aanleiding heeft gezien de betaling in maart 2015 aan de referteperiode toe te rekenen wordt onderschreven. [...] De conclusie is dat moet worden geoordeeld dat appellant niet voldoet aan de vereisten van artikel 15, tweede lid, van het Dagloonbesluit. Het Uvw was daarom niet gehouden om de betaling in maart 2015 bij de berekening van het dagloon te betrekken.

4.4. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat het niet meenemen van de betaling in maart 2015, in een geval zoals dat van appellant, niet in overeenstemming is met de bedoeling van de besluitgever. In vaste rechtspraak, zie bijvoorbeeld de uitspraak van 10 maart 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:640](#), heeft de Raad geoordeeld dat uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel, tweede lid, van het Dagloonbesluit wordt afgeleid dat de besluitgever toepassing hiervan slechts aangewezen acht waarin duidelijk is geworden dat de werkgever ondanks vordering niet tot betaling overgaat en dat deze bepaling restrictief moet worden uitgelegd omdat het om een uitzondering gaat.

4.5. Naar aanleiding van de beroepsgrond van appellant dat het Uvw te strikt toepassing geeft aan de bepalingen uit het Dagloonbesluit wordt overwogen dat het Uvw bij de vaststelling van het WIA-dagloon gebonden is aan wet- en regelgeving, waaronder de bepalingen in het Dagloonbesluit. In het geval van appellant zijn deze correct toegepast en in overeenstemming met het restrictieve karakter van de in 4.4 genoemde uitzonderingsbepaling waar appellant een beroep op doet. [...] Aangevallen uitspraak bevestigd.

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 21 september 2022: [ECLI:NL:CRVB:2022:2038](#).

JnB 2022, 783

MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-02-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:415](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 65

WIA. LOONSANCTIE I.V.M. ONVOLDOENDE RE-INTEGRATIE-INSPANNINGEN. “VOOR REKENING EN RISICO”. De bedrijfsarts heeft volgens het UWV met de urenbeperking een onjuist advies gegeven aan eiseres. Het UWV heeft naar voren gebracht dat volgens vaste rechtspraak van de CRvB een onjuist advies van een bedrijfsarts voor rekening en risico komt van de werkgever. Die rechtspraak is gebaseerd op het door de wetgever in de wetsgeschiedenis verwoorde uitgangspunt dat de werkgever verantwoordelijk is en blijft voor de re-integratie met inbegrip van de werkzaamheden van degene die hij daarbij inschakelt. Met de vervolgens in de rechtspraak ontwikkelde “voor rekening en risico” benadering wordt in loonsanctiezaken onvoldoende recht gedaan aan de in de wet zelf neergelegde norm dat het bij de beoordeling van re-integratie-inspanningen gaat om de vraag of de werkgever in redelijkheid tot de re-integratie-inspanningen heeft kunnen komen. Hiermee nuanceert de rechtbank de rechtspraak van de CRvB dat afgaan op een advies van een bedrijfsarts voor rekening en risico komt van de werkgever, mocht dit onjuist blijken te zijn. In die rechtspraak lijkt er geen ruimte te zijn voor de situatie dat van de werkgever in redelijkheid niet kan worden gevergd te twifelen aan het advies van de bedrijfsarts. De rechtbank is op basis van artikel 65 van de Wet WIA van oordeel dat die ruimte er bij het opleggen van loonsancties die een (zeer) belastend karakter hebben, wel behoort te zijn. De norm dat van de werkgever in redelijkheid niet kan worden gevergd het advies van de bedrijfsarts in twijfel te trekken, is enigszins vergelijkbaar met de norm die de overheid voor zichzelf heeft neergelegd in artikel 3:9 Awb. Daarin is bepaald dat als een besluit berust op een onderzoek naar feiten en gedragingen dat door een adviseur is verricht, het bestuursorgaan zich ervan dient te vergewissen dat dit onderzoek op zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden. Met een dergelijke benadering in loonsanctiezaken wordt meer recht gedaan aan het bepaalde in artikel 65 van de Wet WIA.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2022, 784

MK CRvB, 21-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2032](#)

Raad van bestuur van het Uww.

Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LB) 31a lid 8

WW 1b lid 1

Wet financiering sociale verzekeringen (Wsv) 16

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit)

WERKLOOSHEID. KENNISMIGRANT. 30%-REGELING. DAGLOON. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uww op juiste gronden het bedrag van de 30%-regeling niet heeft meegenomen bij de berekening van het dagloon. Aangezien het bedrag van de 30%-regeling met inachtneming van de fiscale regels netto aan appellant is uitbetaald, is sprake van een eindheffingsbestanddeel als bedoeld in artikel 31, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wet LB. Dat betekent dat het netto uitbetaalde bedrag van de 30%-regeling niet behoort tot het loon in de zin van de Wsv en daarom geen loon is dat bij de berekening van het dagloon wordt betrokken.

Geen strijd met het gelijkheidsbeginsel. Geen sprake is van een oneerlijke situatie. Weliswaar wordt het bedrag van de 30%-regeling niet meegenomen bij de vaststelling van het dagloon, maar daar staat tegenover het financiële voordeel dat over dat bedrag geen loonbelasting en premies werknemersverzekeringen zijn afgedragen en het volledige bedrag netto aan appellant is uitbetaald door zijn ex-werkgever. Daarom behoort het bedrag van de 30% regeling ook niet tot het verzekerde loon.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 785

MK CRvB, 27-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1952](#)

college van burgemeester en wethouders van Arnhem;

Staat der Nederlanden.

PW 18, 35

PARTICIPATIEWET. NETTO-INKOMEN VAN ECHTPAAR DOOR VERMINDERING VAN RECHT OP TOESLAGEN ONDER BESTAANSMINIMUM. HET COLLEGE MOET HET VERSCHIL COMPENSEREN VIA DE ALGEMENE BIJSTAND. Appellanten hebben aangevoerd dat zij recht hadden gehad op volledige toeslagen als appellant niet was gaan werken en daarna arbeidsongeschikt was geworden. Zij komen hierdoor onder het bestaansminimum. Het is aan het college om dit te compenseren door bijzondere bijstand toe te kennen dan wel de algemene bijstand te herzien. Deze beroepsgrond slaagt.

Niet in geschil is dat het verschil tussen het inkomen van appellanten en dat van gehuwden met bijstand zonder ander inkomen gelijk is aan het bedrag van de teruggevorderde toeslagen en voor het jaar 2015 € 438,- bedraagt en voor het jaar 2016 € 550,-. Het college dient daarom de algemene bijstand over de jaren 2015 en 2016 met deze bedragen te verhogen. Om nieuwe nadelige gevolgen voor appellanten te voorkomen, dient het college het bedrag van de eventuele brutering van de verhoging voor zijn rekening te nemen, zodat het toetsingsinkomen gelijk blijft.

Aangevallen uitspraak vernietigd. Toekenning schadevergoeding.

De CRvB heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Gemeente Arnhem moet echtbaar extra bijstand geven om vermindering van recht op toeslagen te compenseren.](#)

JnB 2022, 786

CRvB, 06-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2024](#)

college van burgemeester en wethouders van Lochem (college)

PW 9, 13 lid 2 aanhef en onder d

PARTICIPATIEWET. De arbeidsverplichtingen van artikel 9, eerste lid, van de PW gelden ook voor appellant. Het feit dat appellant studeert betekent niet dat hij daardoor heeft voldaan aan die arbeidsverplichtingen.

Het college heeft terecht vastgesteld dat uit de houding en gedragingen van appellant ondubbelzinnig is gebleken dat hij de arbeidsverplichtingen uit artikel 9, eerste lid, van de PW niet wilde nakomen. De beroepsgrond dat appellant wel bereid was om werk te zoeken, maar niet voor het aantal uren dat het college voorstelde slaagt niet. Uit niets blijkt dat appellant heeft aangeboden voor een aantal uren per week werk te willen zoeken. De beroepsgrond dat het college de maatwerkregeling en afwijkingsmogelijkheid van participatie te streng heeft toegepast slaagt evenmin. Appellant heeft gewezen op een brief van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 27 maart 2020 (Kamerstukken II 2019/2020, 35 420, nr. 11). De brief van de staatssecretaris biedt inderdaad de mogelijkheid voor het college om af te wijken van de zoektermijn van vier weken en al op een eerder moment over te gaan tot het verstrekken van bijstand. Maar die brief biedt geen ruimte of aanleiding voor het college om de arbeidsverplichtingen van artikel 9, eerste lid, van de PW en de uitsluitingsgrond van artikel 13, tweede lid, aanhef en onder d, van de PW buiten toepassing te laten. De brief ontslaat appellant dan ook niet van de verplichting om zich in te spannen om werk te zoeken. Uit de brief is af te leiden dat als appellant, ondanks zijn inspanningen, geen betaald werk zou vinden, of niet voor het gewenste aantal uren, hij mogelijk voor (aanvullende) bijstand in aanmerking zou kunnen komen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 787

MK CRvB, 09-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2023](#)

Raad van bestuur van de SvB.

ANW 26 lid 2 onder c

Leerplichtwet 1969 4a lid 2

NABESTAANDENWET. WEZENUITKERING. I.c. is de Raad van oordeel dat appellante voldoet aan de twee categorieën van artikel 26, tweede lid, onder c, van de ANW, in samenhang gezien. Weliswaar stond appellante niet ingeschreven als leerling bij een school in de zin van artikel 4a, lid 1, van de Leerplichtwet 1969 maar er was wel sprake van een voortzetting van het speciaal voortgezet onderwijs in de zin van artikel 4a, lid 2, van de Leerplichtwet 1969. Daarnaast was sprake van het volgen van praktijklessen. Wezenuitkering ten onrechte ingetrokken. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB 2022, 788

Rechtbank Rotterdam, 22-09-2022, [ECLI:NL:RBROT:2022:8011](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Woningwet 1a lid 2

Huisvestingswet 2014 21 lid 1 aanhef en onder a

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2019

(Huisvestingsverordening) 3.1.2

HUISVESTINGSWET. HANDHAVING. BOETE. ONTMANTELEN HENNEPKWEKERIJ. BEGRIP KRUIPRUIMTE. De kruipruimte waarin de hennepkwekerij i.c. is aangetroffen, is geen 'woonruimte' als bedoeld in de Huisvestingswet 2014. Bestuurlijke boete ten onrechte opgelegd.

[...] bestuurlijke boete opgelegd [...] vanwege het onttrekken van een woning aan de bestemming wonen ten behoeve van een hennepkwekerij.

[...] 6.3. Zoals hiervoor onder 5.3. is overwogen is de rechtbank van oordeel dat de kruipruimte onderdeel is van de woning als bouwwerk in de zin van de Woningwet. Dat betekent evenwel niet zonder meer dat de kruipruimte ook een 'woonruimte' is in de zin van de Huisvestingswet 2014. De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder I, van de Huisvestingswet 2014, voor zover hier van belang, onder 'woonruimte' wordt verstaan: besloten ruimte die, al dan niet tezamen met een of meer andere ruimten, bestemd of geschikt is voor bewoning door een huishouden. Volgens de memorie van toelichting bij de Huisvestingswet 2014 (Kamerstukken II, 2009/10, 32 271, nr. 3, p. 42), houdt bewoning als genoemd in de definitie in dat de woonruimte dient als hoofdverblijf. De Huisvestingswet 2014 bevat geen definitie van het begrip 'kruipruimte'. Voor de uitleg van dit begrip zal daarom aansluiting moeten worden gezocht bij de betekenis die daaraan in het normale spraakgebruik wordt gegeven. Volgens het "Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal" wordt onder het begrip 'kruipruimte' verstaan een lage ruimte tussen de vloer van de begane grond en de bodemafluiting, bestemd voor ventilatie, leidingen en gelegenheid tot reparaties.

6.4. De rechtbank is van oordeel dat de kruipruimte waarin de hennepkwekerij is aangetroffen geen 'woonruimte' is als bedoeld in de Huisvestingswet 2014. Redengevend daartoe is dat uit de hiervoor weergegeven definitie van het begrip 'woonruimte' blijkt dat een dergelijke ruimte bestemd of

geschikt is voor bewoning door een huishouden, terwijl uit de hiervoor weergegeven definitie van het begrip 'kruipruimte' blijkt dat een dergelijke ruimte bestemd is voor leidingen en ventilatie. Een 'kruipruimte' is dus anders dan een 'woonruimte' niet bestemd voor bewoning door een huishouden. De rechtbank volgt het college niet in zijn standpunt dat de uitgegraven kruipruimte voor bewoning was bestemd, nu het college niet heeft onderbouwd waaruit kan worden opgemaakt dat de kruipruimte in dit geval bestemd was voor ander gebruik dan het gelet op de definitie gangbare gebruik van een 'kruipruimte'. De omstandigheid dat de kruipruimte toegankelijk was, dat deze doorliep over de gehele lengte van het huis en dat sprake was van een souterrainachtige ophoging, is daartoe niet voldoende. Het college heeft hiermee immers niet betwist dat het ging om een 'kruipruimte' en dat een dergelijke ruimte niet voor bewoning, maar voor leidingen en ventilatie bestemd is. Dat het, zoals het college ter zitting heeft opgemerkt, de vraag is of de rest van de woning technisch gezien bewoonbaar was vanwege de langdurige aanwezigheid van een hennepkwekerij en de daarmee samenhangende geur en vocht, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Redengevend daartoe is al dat het college niet nader (met stukken) heeft onderbouwd dat van een dermate ernstige geur en vocht sprake was dat de rest van de woning technisch gezien onbewoonbaar was en de woonruimte aldus (indirect) werd onttrokken aan de bestemming tot bewoning. Dit klemt temeer nu het opleggen van een bestuurlijke boete een bestraffende sanctie is, zodat de bewijslast op het college rust. [...] Aldus ziet de rechtbank niet in dat de oplegging van een bestuurlijke boete in dit geval bijdraagt aan de verwezenlijking van het doel van de Huisvestingswet 2014: het beschermen van een evenwichtige en rechtvaardige verdeling van schaarse woonruimte. 6.5. Gelet op het voorgaande heeft het college zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat sprake is van een overtreding van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet 2014, in samenhang gezien met artikel 3.1.2. van de Huisvestingsverordening. Dat brengt met zich dat het college ten onrechte een bestuurlijke boete aan eiser heeft opgelegd. [...]

JnB 2022, 789

Rechtbank Den Haag, 12-09-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:9072](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Huisvestingswet 2014 (Hw) 2 lid 1, 21 lid 1 aanhef en onder c

Huisvestingsverordening Den Haag 2019 (Hvv) 5:1, 5:2

HUISVESTINGSWET. HUISVESTINGSVERORDENING. Afwijzing omzettingsvergunning.

Noodzaak vergunningplicht voor het omzetten van zelfstandige naar onzelfstandige

woonruimte voor zover die ziet op koopwoningen in het hogere segment is niet aangetoond.

De vergunningplicht van artikel 5.1. eerste lid, juncto artikel 5:2, aanhef en onder b, van de

Hvv moet i.c. buiten toepassing blijven. Verwijzing naar uitspraak Rechtbank Den Haag van

26-04-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:4109](#), in het bijzonder overwegingen 5.1 - 5.3. Beroep

gegrond. Rechtbank voorziet zelf.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB 2022, 790

MK ABRS, 26-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2759](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vlv 1(F)

INREISVERBOD. ONGEWENSTVERKLARING. Wijze waarop de staatssecretaris het uitvaardigen dan wel handhaven van een zwaar inreisverbod of een ongewenstverklaring moet beoordelen volgens het arrest van het Hof van Justitie van 2 mei 2018, K. en H.F., [ECLI:C:EU:2018:296](#).

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris het verzoek om opheffing van het inreisverbod terecht heeft afgewezen omdat de vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Voor het antwoord op die vraag zal de Afdeling aansluiten bij wat zij in haar uitspraak van 16 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3017](#), heeft overwogen naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van 2 mei 2018, K. en H.F., [ECLI:EU:C:2018:296](#). [...]

Uitspraak van de Afdeling van 16 december 2020 over het arrest K. en H.F.

5. In de uitspraak van 16 december 2020 heeft de Afdeling nader geduid wat het onderzoek en de beoordeling door de staatssecretaris over het uitvaardigen dan wel handhaven van een zwaar inreisverbod volgens het arrest K. en H.F. moeten inhouden. De Afdeling heeft overwogen dat als een vreemdeling verzoekt om opheffing van dat inreisverbod, hij de bewijslast draagt om met hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij niet (langer) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Vervolgens moet de staatssecretaris onderzoek doen naar de aangevoerde omstandigheden en een beoordeling verrichten aan de hand van de in punt 66 van het arrest K. en H.F. genoemde elementen. Daarbij mag hij de 1(F)-vaststelling in eerdere procedures als uitgangspunt nemen, omdat bij de te verrichten beoordeling naar zijn aard zeer zwaar gewicht toekomt aan het gegeven dat een vreemdeling de meest ernstige oorlogsmisdaden heeft gepleegd en hij daarom in beginsel niet in aanmerking komt voor rechtmatig verblijf in Nederland en in de Europese Unie. Aan uitsluitend tijdsverloop en het gegeven dat een vreemdeling in Nederland geen nieuwe handelingen heeft verricht die maken dat hij een bedreiging vormt, komt op zichzelf geen doorslaggevende betekenis toe. Bij de beoordeling of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet langer een actuele bedreiging is, komt in het bijzonder betekenis toe aan het gedrag en de houding van de vreemdeling ná het plegen van de 1(F)-misdrijven. In dit verband speelt tijdsverloop wel een rol. Daarbij is met name van belang of een vreemdeling verantwoordelijkheidsbesef en oprecht berouw heeft getoond en zijn leven aantoonbaar en duurzaam heeft gebeterd.

5.1. Uit de uitspraak volgt verder dat de vreemdeling de feiten en omstandigheden, op grond waarvan hij verzoekt om opheffing van zijn inreisverbod, uiterlijk in de bestuurlijke fase naar voren moet brengen. Aan de hand van die gegevens moet de staatssecretaris zijn beoordeling verrichten. Bovendien is niet uitgesloten dat de ernst van de verweten 1(F)-misdrijven al tot de conclusie leidt dat nog steeds sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ook heeft de Afdeling overwogen dat de vreemdeling die het begaan van de misdrijven ontkent of de ernst ervan bagatelliseert, niet snel aannemelijk zal kunnen maken dat hij niet (langer) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De 1(F)-misdrijven

6. De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris ten onrechte heeft volstaan met het in herinnering roepen van de aan de vreemdeling tegengeworpen gedragingen, omdat hij daarmee geen onderzoek heeft verricht als bedoeld in het arrest K. en H.F. Op basis van dat arrest had de staatssecretaris volgens de rechtbank moeten beoordelen of de aard en de ernst van de aan de vreemdeling tegengeworpen gedragingen en zijn persoonlijke betrokkenheid daarbij zodanig zijn dat hij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De staatssecretaris betoogt echter terecht dat hij, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 16 december 2020, de eerdere 1(F)-vaststelling als uitgangspunt mag nemen bij zijn beoordeling. Daaruit volgt namelijk al dat de vreemdeling persoonlijk betrokken is geweest bij de meest ernstige oorlogsmisdrijven, nu voor een 1(F)-tegenwerping is vereist dat sprake is van personal and knowing participation. De staatssecretaris betoogt daarbij terecht dat het gaat om misdrijven die behoren tot de meest ernstige misdrijven in de internationale rechtsorde. Daarom kan de staatssecretaris op dit punt, anders dan de rechtbank heeft overwogen, in beginsel volstaan met het in herinnering brengen van de gepleegde 1(F)-misdrijven.

6.1. Dat is anders als een vreemdeling bij zijn verzoek om opheffing van het inreisverbod op dit punt omstandigheden naar voren brengt die, mede in het licht van overige omstandigheden zoals het tijdsverloop en zijn gedrag en houding na het plegen van de misdrijven, volgens hem maken dat hij geen bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (meer) vormt. Het is mogelijk dat hij kan bewijzen dat hij de misdrijven toch niet heeft gepleegd, in mindere mate was betrokken bij de misdrijven of dat destijds gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid aanwezig waren (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 20 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:813](#)). Een vreemdeling draagt, ook volgens de uitspraak van 16 december 2020, immers de bewijslast om met hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij niet (langer) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Als hij dergelijke omstandigheden in de bestuurlijke fase naar voren brengt, moet de staatssecretaris die omstandigheden onderzoeken en ze kenbaar betrekken bij zijn beoordeling. [...]

Tijdsverloop, gedrag en houding

6.5. Ingevolge punt 66 van het arrest K. en H.F. moet de staatssecretaris bij zijn beoordeling in aanmerking nemen of uit het gedrag van een vreemdeling na het plegen van de 1(F)-misdrijven blijkt dat hij nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 van het VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord.

6.6. Zoals de rechtbank heeft overwogen, volgt uit het arrest K. en H.F. niet uitdrukkelijk dat een vreemdeling oprecht berouw moet tonen voor de door hem gepleegde 1(F)-misdrijven. Uit de uitspraak van de Afdeling van 16 december 2020 volgt dat het tonen van verantwoordelijkheidsbesef en oprecht berouw wel voorbeelden zijn van het gedrag en de houding van de vreemdeling ná het plegen van de 1(F)-misdrijven waaruit blijkt dat hij zijn leven aantoonbaar en duurzaam heeft gebeterd. Bijvoorbeeld als de vreemdeling het toegebrachte leed erkent en recht wil doen aan slachtoffers en nabestaanden en op die manier laat zien de menselijke waardigheid en de mensenrechten te eerbiedigen (artikelen 2 en 3 van het VEU). De rechtbank heeft uit de uitspraak van 16 december 2020 evenwel ten onrechte afgeleid dat het tonen van berouw ook is vereist om aannemelijk te maken dat een vreemdeling geen actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (meer) vormt. Een vreemdeling die geen oprecht berouw toont, zal niet snel aannemelijk kunnen maken dat hij geen dergelijke bedreiging (meer) vormt. Het niet tonen van

oprecht berouw is op zichzelf echter niet doorslaggevend en een vreemdeling kan andere omstandigheden aanvoeren die volgens hem maken dat hij niet (langer) een dergelijke bedreiging vormt, die de staatssecretaris moet onderzoeken en waarop hij vervolgens gemotiveerd moet ingaan.

6.8. Uit punt 66 van het arrest K. en H.F. volgt dat de staatssecretaris bij zijn beoordeling onder meer moet onderzoeken of door de houding van de vreemdeling de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. Daaruit volgt dat op voorhand niet hoeft vast te staan dat een dergelijke verstoring zich heeft voorgedaan of zal voordoen. De staatssecretaris voert dan ook terecht aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij had moeten onderbouwen hoe reëel het risico is dat de vreemdeling in Nederland in contact komt met slachtoffers of aanstoot zou geven aan slachtoffers van vergelijkbare gedragingen. In het licht van de bescherming van de gemoedsrust en fysieke veiligheid van de samenleving heeft de staatssecretaris in zijn besluit terecht benadrukt dat maatschappelijke onrust moet worden voorkomen wanneer bekend wordt dat iemand die verantwoordelijkheid draagt voor zulke ernstige misdrijven en die nog altijd een houding aanneemt die strijdig is met de fundamentele waarden, niet wordt geweerd van het Nederlandse grondgebied.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 26 september 2022

[ECLI:NL:RVS:2022:2758](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:2777](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 791

MK ABRS, 28-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2713](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Bekering. Opvolgende aanvraag. Nieuwe feiten en omstandigheden. De staatssecretaris hecht te veel waarde aan een eerder ongeloofwaardig bevonden bekering, wanneer een vreemdeling in een nieuwe asielprocedure stelt dat sprake is van zogenoemde geloofsgroei. Als een vreemdeling verklaart dat hij zijn bekering heeft voortgezet of geïntensiveerd, moet de staatssecretaris de geloofwaardigheid van de bekering opnieuw inhoudelijk beoordelen.

1.1. Deze uitspraak gaat over de wijze waarop de staatssecretaris asielaanvragen waaraan voortzetting van een eerder ongeloofwaardig geachte bekering ten grondslag is gelegd, onderzoekt en beoordeelt. Voor de leesbaarheid spreekt de Afdeling hierna van geloofsgroei. Met deze term wordt bedoeld op zowel voortzetting als intensivering van een eerder ongeloofwaardig geachte bekering. Meer specifiek komt in deze uitspraak aan de orde wanneer zo'n aanvraag ontvankelijk is, wat een vreemdeling moet aanvoeren om te worden uitgenodigd voor een gehoor, hoe hij vervolgens wordt gehoord, en hoe de staatssecretaris de geloofwaardigheid van de geloofsgroei inhoudelijk beoordeelt. Deze vragen zijn nauw aan elkaar gerelateerd en gaan in de kern om de vraag met welke informatie een vreemdeling zich succesvol kan beroepen op geloofsgroei, ondanks de voor hem negatieve uitkomst in de voorgaande asielprocedure. [...]

Slotom over de wijze van inhoudelijk beoordelen

4.8. Samengevat onderkent de staatssecretaris in zijn beleid over geloofsgroei onvoldoende het belang van een procedure-overstijgende integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. In beginsel kan alle informatie die de vreemdeling aanlevert over de drie elementen van een bekering (motieven voor en proces van bekering, kennis en activiteiten), aanleiding geven tot nader onderzoek in een opvolgende procedure. Het gaat er daarbij om of die informatie in combinatie met de gegevens uit de voorgaande procedure leidt tot een andere uitkomst van de geloofwaardigheidsbeoordeling. De vreemdelingen betogen terecht dat hierbij ook een compensatiemogelijkheid bestaat. Wat precies van een vreemdeling mag worden verlangd, hangt af van wat hem in de voorgaande procedure is tegengeworpen en hoe de als nieuw ingebrachte elementen en bevindingen zich daartoe verhouden. Het is in eerste instantie aan de vreemdeling om deze verhouding schriftelijk in de opvolgende asielaanvraag te bespreken en daarbij uit te leggen hoe de als nieuw ingebrachte elementen en bevindingen tekortkomingen uit de voorgaande procedure kunnen wegnemen. Daarna is het aan de staatssecretaris om hierop in te gaan en te motiveren hoe hij de aanvraag verder behandelt.

Gevolgen voor de ontvankelijkheidsbeoordeling

5. Voordat de staatssecretaris overgaat tot een inhoudelijke behandeling, beoordeelt hij of de aanvraag ontvankelijk is. Dat is het geval als aan twee cumulatieve vereisten is voldaan. Ten eerste moeten de aangedragen elementen en bevindingen nieuw zijn ten opzichte van de voorgaande procedure. Ten tweede moeten die elementen en bevindingen relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. [...]

5.2. De Afdeling erkent dat de tweede fase van de ontvankelijkheidsbeoordeling in zaken over geloofsgroei moeilijk te scheiden is van een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag. Om te beoordelen of de nieuwe elementen en bevindingen relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag, zal de staatssecretaris immers tot op bepaalde hoogte inhoudelijk moeten ingaan op de opvolgende aanvraag. Tegelijkertijd moet hij echter voorkomen dat hij de aanvraag in dit stadium al inhoudelijk beoordeelt. De ontvankelijkheid van een opvolgende asielaanvraag is namelijk niet afhankelijk van het antwoord op de vraag of de staatssecretaris ervan overtuigd is dat de nieuwe elementen en bevindingen die aanvraag afdoende staven (arrest LH [[ECLI:EU:C:2021:478](#)], punt 62).

5.4. Omdat gegevens over geloofsgroei per definitie alleen in samenhang met de gegevens uit de voorgaande procedure kunnen worden beoordeeld, is er in dit type zaken maar weinig ruimte om een aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. [...] Voor opvolgende asielaanvragen waaraan geloofsgroei ten grondslag is gelegd, geldt kortom dat gegevens die niet evident irrelevant zijn in de zin van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, relevant genoeg zijn voor een inhoudelijke beoordeling. Aan de tweede fase van de ontvankelijkheidsbeoordeling is dan voldaan.

Gevolgen voor het horen

6. Net zoals de staatssecretaris in zaken over geloofsgroei veelal zal moeten overgaan tot een inhoudelijke beoordeling, zal hij een vreemdeling doorgaans over zijn gestelde geloofsgroei moeten horen. [...] De Afdeling benadrukt in dit verband dat het asielmotief van een bekering zeer nauw verbonden is met de gedachtewereld van de vreemdeling, en dat verklaringen waaruit blijkt dat de vreemdeling zijn eerder al aangevoerde bekeringsproces heeft voortgezet, onder omstandigheden al kunnen worden aangemerkt als nieuwe elementen en bevindingen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. De staatssecretaris moet dit grondig, met inachtneming van de samenwerkingsplicht uit artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn, onderzoeken, en dus terughoudend gebruikmaken van de mogelijkheid om een vreemdeling niet te horen. [...]

6.1. Hier staat tegenover dat, zoals volgt uit het hierboven uiteengezette beoordelingskader, de staatssecretaris in opvolgende procedures over geloofsgroei niet ten onrechte uitgaat van een verzwaarde bewijslast voor de vreemdeling. [...]

6.2. Als de staatssecretaris overgaat tot horen, dient hij zich te realiseren dat dit gehoor de dubbele functie heeft om vast te stellen 1) of de aangedragen elementen en bevindingen nieuw zijn en relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag, en zo ja, 2) of de vreemdeling alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming. Gelet hierop betogen de vreemdelingen terecht dat de staatssecretaris aan een vreemdeling tijdens het gehoor uitdrukkelijk de gelegenheid moet bieden om aan de hand van de als nieuw aangedragen elementen en bevindingen in te gaan op verklaringen die hij in de voorgaande procedure heeft afgelegd. Uiteindelijk zal de staatssecretaris de nieuwe elementen en bevindingen immers in samenhang met de gegevens uit de voorgaande procedure moeten beoordelen.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 792

MK ABRS, 22-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2765](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2

ASIEL. Reikwijdte vergewisplicht als de staatssecretaris bij de beoordeling van een asielrelaas zich mede baseert op een onderzoek van het Bureau Documenten.

1. Deze uitspraak gaat over de vergewisplicht die op grond van artikel 3:2 van de Awb op de staatssecretaris rust als hij bij de beoordeling van een asielrelaas zich mede baseert op een onderzoek van het Bureau Documenten. [...]

2.1. Bij uitspraak van 28 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:636](#) heeft de Afdeling een oordeel gegeven over de reikwijdte van de vergewisplicht die op de staatssecretaris rust bij een verklaring van onderzoek van het BD. Uit die uitspraak volgt dat de staatssecretaris in beginsel ervan mag uitgaan dat de verklaring van onderzoek op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten. Er zijn ook situaties waarin de staatssecretaris op grond van zijn vergewisplicht moet nagaan hoe het BD tot zijn conclusie is gekomen. Daartoe kan hij onder meer de onderliggende stukken inzien en het BD nader bevragen over de totstandkoming van de conclusie. De staatssecretaris moet de vreemdeling gemotiveerd laten weten of en zo ja in hoeverre hij de conclusie onderschrijft nadat hij de stukken heeft ingezien of nadere informatie bij het BD heeft ingewonnen. [...]

3. De staatssecretaris betoogt terecht dat, anders dan uit de uitspraak van de rechtbank volgt, de vergewisplicht geen verplichting inhoudt om te vermelden welke medewerker navraag heeft gedaan bij het BD en welke vragen aan het BD zijn gesteld. De staatssecretaris voert verder terecht aan dat hij niet tot in detail inzichtelijk hoeft te maken hoe het BD tot zijn conclusie is gekomen (zie de uitspraak van 8 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:15](#), onder 1.1). In dit geval is de gegeven toelichting voldoende gedetailleerd. [...]

3.1. De conclusie dat de documenten vals zijn gelet op het beschikbare vergelijkingsmateriaal is in overeenstemming met de door de staatssecretaris gegeven toelichting dat de documenten vals zijn bevonden op grond van feitelijke dan wel technische onmogelijkheden nadat zij onderling met elkaar vergeleken zijn. De rechtbank heeft ten onrechte van belang geacht dat in de verklaring van onderzoek is vermeld dat de documenten vals zijn omdat zij afwijken van het beschikbare

vergelijkingsmateriaal, terwijl in de vorige procedure de vraag naar het beschikbare vergelijkingsmateriaal uitvoerig aan de orde is geweest. [...]

3.2. Dit betekent dus dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de staatssecretaris heeft voldaan aan zijn vergewisplicht. Over het oordeel van de rechtbank dat de verklaring van onderzoek na de door de staatssecretaris gegeven toelichting nog steeds vragen oproept, overweegt de Afdeling het volgende. [...] De rechtbank kan, in een situatie als deze, indien zij een verdere toetsing van het onderzoek nodig acht, gebruikmaken van haar wettelijke bevoegdheid om de vertrouwelijke onderliggende stukken in te zien (artikelen 8:45 en 8:29 van de Awb). De rechtbank had, door deze bevoegdheid te gebruiken, beter kunnen beoordelen of de verklaring van onderzoek voldoende inzichtelijk en concludent is. Door geen gebruik te maken van deze bevoegdheid is de rechtbank in dit geval daarom ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de staatssecretaris het besluit ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 793

HvJEU (Eerste kamer), 22-09-2022, [ECLI:EU:C:2022:708](#)

GM

Richtlijn Richtlijn 2013/32/EU

Richtlijn 2011/95/EU

PROCEDURERICHTLIJN. KWALIFICATIERICHTLIJN. Intrekking van de internationale bescherming vanwege een gevaar voor de nationale veiligheid. Het Unierecht verzet zich tegen de Hongaarse regeling op grond waarvan de betrokkene of zijn raadsman pas achteraf, na daartoe toestemming te hebben verkregen, toegang kan krijgen tot het dossier, zonder daarbij kennis te kunnen nemen van de redenen voor het besluit

De regels van de Unie staan niet toe dat de autoriteit die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming zich systematisch baseert op een niet met redenen omkleed advies van met gespecialiseerde taken op het gebied van de nationale veiligheid belaste organen die hebben vastgesteld dat iemand een bedreiging voor de nationale veiligheid vormt.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 23, lid 1, juncto artikel 45, lid 4, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], gelezen in het licht van het algemene Unierechtelijke beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat:

het zich verzet tegen een nationale regeling die bepaalt dat, wanneer een besluit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming of een besluit tot intrekking van dergelijke bescherming is gebaseerd op gegevens waarvan openbaarmaking de nationale veiligheid van de betrokken lidstaat in gevaar zou brengen, de betrokkene of zijn raadsman slechts na daartoe toestemming te hebben gekregen toegang tot die gegevens kan verkrijgen, aan hen zelfs niet de kern van de gronden waarop het betrokken besluit is gebaseerd wordt meegedeeld en zij de gegevens waartoe zij eventueel toegang krijgen, hoe dan ook niet mogen gebruiken in het kader van een administratieve of gerechtelijke procedure.

2) Artikel 4, leden 1 en 2, artikel 10, leden 2 en 3, artikel 11, lid 2, en artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 junctis artikel 14, lid 4, onder a), en artikel 17, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn],

moeten aldus worden uitgelegd dat:

zij zich verzetten tegen een nationale regeling op grond waarvan de beslissingsautoriteit systematisch verplicht is om, wanneer met gespecialiseerde taken op het gebied van de nationale veiligheid belaste organen in een niet met redenen omkleed advies hebben vastgesteld dat iemand een bedreiging voor die veiligheid vormt, op basis van dat advies te weigeren diegene subsidiaire bescherming te verlenen of de eerder aan hem verleende internationale bescherming in te trekken.

3) Artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95

moet aldus worden uitgelegd dat:

het zich er niet tegen verzet dat een verzoeker op grond van deze bepaling van subsidiaire bescherming wordt uitgesloten vanwege een strafrechtelijke veroordeling die reeds bekend was bij de bevoegde autoriteiten toen zij deze verzoeker na een eerdere procedure de vluchtelingenstatus toekenden, die vervolgens is ingetrokken.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)